

THE GEORGE

“หาเรื่อง”

{มาแล้ว}

ตุลาคม ๒๕๕๖

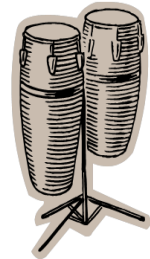
งานไทยเฟสติวัลครั้งที่หนึ่งซึ่งจัดเมื่อปลายเดือนกันยายนที่ผ่านมา นับว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี บรรลุเป้าหมายหลักคือการนำคนไทยในรัฐวอชิงตันทุกหมู่เหล่าจากทุกแห่งหน ความถนัดชำนาญมาพบปะร่วมงานกัน เปิดโอกาสให้สังคมไทยปักหมุดลงบนแผนที่นานาชาติของซีแอตเติลอย่างผ่าเผย

นอกจากอาหารสารพัดจานจากเจ้าอร่อยทั้งหลาย และสิ่งละอันพันละน้อยที่มาประชันกันในงาน ท่ามกลางสายฝนในวันแรกของฤดูใบไม้ร่วง สิ่งหนึ่งที่ทำให้งานไทยเฟสฯ มีความโดดเด่นคือการแสดงบนเวที แผนกบันเทิงและผู้จัดการเวทีมากความสามารถรวบรวมศิลปินวัฒนธรรมทั้งเก่าและใหม่โดยความร่วมมือของหลายฝ่ายให้ประสานกันอย่างน่าดู ไม่ว่าจะเป็นการเล่นโปงลาง รำไทยประกอบการแสดงดนตรีไทย หรือเพลงลูกทุ่งกระหึ่มพร้อมหางเครื่องคนงามที่ทำให้คนดูลืมตัวเขย่าขาขยับร่างกายตามอย่างเมามัน รวมทั้งการแสดงของวงดนตรีที่ตรึงคนให้กลับสู่วังค์สมัยคาราบาวครองคลื่นวิทยุทั่วเมืองไทย จนคนฟังสงดาเคลิ้มฝ่าสายฝนตั้งใจฟังเพลงเมดอินไทยแลนด์ที่ก้องกังวาน

หลักสามอย่างสู่ความสำเร็จ

- เจ้าของต้องซื่อสัตย์ต่อลูกจ้างและลูกค้า
- ไม่ยึดติด
- ความสำเร็จขึ้นอยู่กับ how ไม่ใช่ how much

“ผมชอบดนตรี ชอบเล่นกลอง เพราะดนตรีช่วยจรรโลงจิตใจ คนเราหนีเรื่อง sensation ไม่ได้ ในขณะที่เดียวกันผมก็ชอบทำสมาธิ จึงคิดว่าจะทำให้เสียงดนตรีที่ดังที่สุดให้เจียบที่สุดในใจ เมื่อใจเป็นกลาง ความสับสนรอบข้างก็จะนิ่งไป”

เพื่อเป็นการเปิดตัวคอลัมน์ “หาเรื่อง (มาแล้ว)” ที่มีวัตถุประสงค์แนะนำให้คนไทยรู้จักกันมากขึ้น และให้แนวทางชีวิตของคนไทยในถิ่นเดียวกันนี้ส่งเสริมเป็นกำลังใจให้กันและกัน เราเดินตามครันหลงของงานไทยเฟสฯ มาพบกับพีจอร์จ-จักรกฤษ กิจสนธิ ที่สตาร์บัคส์ลินน์วูด ด้วยอยากรู้จักตัวตนของชายร่างเล็กหัวหน้าวงดนตรีเจ้าของมาด “ล่ำลิกลิลลา” คนนี้

พีจอร์จออกตัวว่าพูดไม่เก่ง เปิดบทสนทนาเล่าความเป็นมาของตัวเองง่ายๆ

“ผมมาอยู่อเมริกาได้สี่ห้าปีแล้ว เริ่มที่เดนเวอร์สักห้าหกปี ตอนนั้นมาเรียนปริญญาโทด้านการจัดการทางเภสัชกรรม - หลังจากจบเภสัชศาสตร์ที่จุฬาลงกรณ์แล้วกลับไปอยู่เมืองไทย ไปรับราชการ พบแต่ความไม่ถูกต้อง จึงคิดว่าไม่ใช่สิ่งที่อยากทำ ไม่อยากอยู่ในระบบ จะไปนำใครด้านความคิดก็ไม่ได้ เปลี่ยนใครไม่ได้ ติดกับอยู่สองปีขอออกไปทำงานเป็นเภสัชกรที่ศิริราชตอนกลางวัน ที่บางราษฎร์ตอนเย็น”

**“ผมไม่ได้เป็น
เจ้าของร้านแต่
เป็นเจ้าของใจ
เพื่อนร่วมงาน”**

“พอดีแม่ผมใกล้เกษียณ เลยคิดกันว่าน่าจะไปหาประสบการณ์ที่อื่นกันบ้าง คอยกันอยู่หลายเดือนจนในที่สุดตัดสินใจมาหาเพื่อนแม่ที่แมรีแลนด์ แม่ช่วยเขาทำร้านอาหารอยู่ประมาณสามสี่เดือน ช่วงนั้นผมไม่ได้ทำอะไร หาข้อมูลไปเรื่อย จากนั้นย้ายมาที่วอชิงตันแล้วสมัครไปเป็นเภสัชกรที่ร้าน Rite Aid แต่คิดว่าระบบมันคงคล้ายๆ เดิม แกมระบบที่นิวยอร์กดีกว่าเมืองไทย ผมรับรู้และเข้าใจว่าเราไม่เข้ากับระบบของเขา ก็ไม่เดือร่อนอะไร”

นี่เป็นหนึ่งในการตามหาตัวตนของพีจอร์จ ครั้งแรกเกิดเมื่อพีจอร์จสอบติดคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลังจากเรียนไปได้หกเดือนก็ท้อถอยกับระบบไม่ไหวต้องถอนตัวออกมา นั่งนิ่งๆ อยู่ที่บ้านอีกหกเดือนเพื่อทำใจกับความรู้สึกผิดว่าเอาที่เรียนของคนอื่นไปทิ้ง ก่อนที่จะลุกขึ้นมาสอบเข้าเรียนคณะเภสัชฯ ในปีถัดมา

“เมื่อรู้ว่ามีมันไม่ไช่เลยไปล้างจานดีกว่า สิบห้าปีที่แล้วเพื่อนแม่ฝากงานให้ที่ร้าน Thai Ginger ผมถือว่าพินิจ (วาริ แบรดฟอร์ด) เป็นคนที่มีบุญคุณกับผมคนแรกในรัฐวอชิงตัน ล้างจานอยู่สามสี่เดือนพินิจก็ให้ไปเสิร์ฟ ช่วยเกือบทุกหน้าที่ พอผมได้อยู่กับอาหารแล้วรู้สึกดี ทำให้คนอ้อม ให้คนมีความสุข”

“อยู่ Thai Ginger ไม่นาน พินิจ (ทอม สเวนไพร์นทรี) - ลูกพี่แคว ร้าน Thai Kitchen ขวนผมให้มาช่วยที่ Thai Tom แก่ไม่ได้ให้เวลาผมตัดสินใจเลยนะ วันรุ่งขึ้นแกมารับไปทำงานที่ร้านเลย ผมบอกว่าขอเริ่มที่ล้างจาน พินิจว่าผมแปลก แต่ผมคิดว่าต้องเริ่มจากพื้นฐาน จาน ตะหลิว กะทะ เพื่อจะได้เรียนรู้”

“ผมว่าพินิจเป็นคนที่มีปัญญา มองการณ์ไกล แกสอนจนผมชำนาญ ล้างจานอยู่ได้หกเดือนพินิจเริ่มสุขภาพไม่ดี ผมเลยคิดแบ่งเบาให้พินิจได้พัก จากนั้นมาผัดกวยเตี๋ยวสิบปีไม่มีวันหยุด นอกจากวันที่ร้านปิดปีละห้าวัน สิบปีหยุดห้าสิบวัน”

“ร้านผมแน่นตลอดไม่ไช่เพราะผมคัดเก่ง คัดเร็ว หรืออร่อย แต่เพราะหลักสามอย่างง่าย ๆ หนึ่ง-เจ้าของต้องซื่อสัตย์ต่อลูกค้าและลูกค้ำ สอง-ไม่ยึดติด ผมเสียใจนิดหนึ่งที่ทำงานมากเกินไป ผมไม่ติดเงินนะ ผมติดงาน ติดกับหน้าตา สังคม พอคิดได้เลยฝึกคนขึ้นมาช่วย ตอนนี้เป็นพี่เลี้ยงสาม-ความสำเร็จขึ้นอยู่กับ how ไม่ใช่ how much ถ้าเล็กแต่สำเร็จคือความภาคภูมิใจ คุณภาพไม่ได้อยู่ที่ขนาด”

“ความลับของ Thai Tom คือตั้งใจให้แตกต่างทำอะไรให้ลูกค้ากลับมาหาเราอีก ตอนนี้ร้านแข่งพอที่จะปล่อยให้ระบบดูแลตัวเองได้แล้ว ผมบอกลูกน้องว่าความคิดทำให้เราเป็นทุกซ์ ให้นำไปโดยไม่ต้องคิดมาก”

“ทุกวันนี้พินิจยังเป็นเจ้าของร้าน ผมจัดการร้านให้ ผมมีหลักว่าเราต้องให้เกียรติคนที่บุกเบิก ถือว่าเป็นบุพการี บุพการีคือผู้ให้ เวลาผมไหวพินิจผมไหวที่ความดี เพราะความดีไหวเท่าไรก็ไม่หมด ยิ่งไหวยิ่งเพิ่ม ไม่ได้ไหวที่ตัวตนของแก”

ความสำเร็จของ Thai Tom นับว่ามาจากการที่พีจอร์จทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจอย่างเต็มร้อย ตลอดสิบหกปีที่ผ่านมานั้นพีจอร์จไปถึงร้านก่อนและกลับทีหลังลูกน้องทุกคน “ผมไม่สอนใครนะ แต่ทำให้เห็น ผมไม่ได้เป็นเจ้าของร้านแต่เป็นเจ้าของใจ คนในร้านผมอายุงานไม่ต่ำกว่าห้าปี อยู่ด้วยใจจะอยู่กับนาน”

แต่ละวันก่อนเปิดร้านพีจอร์จชักชวนเพื่อนร่วมงานให้นั่งสมาธิครึ่งชั่วโมง ให้เริ่มงานกันด้วยจิตที่สงบ เริ่มงานด้วยความนิ่ง ไม่ว่าจะโดนอะไรมาจากไหน มาถึงร้านแล้วเริ่มกันใหม่ ด้วยข้อคิดว่าการนั่งสมาธิด้วยกันทำให้เกิดความกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว

หนังสือพิมพ์ New York Times ยกตำแหน่ง Stone Chef ให้พีจอร์จเมื่อปี 2008 ร้าน Thai Tom เป็นเหมือนตำนานบทหนึ่งที่อยู่คู่ University Way มาเนิ่นนาน ใครมาเริ่มเรียนที่ UW เป็นต้องได้เคยชิมฝีมือผัดกวยเตี๋ยวพร้อมกันของพีจอร์จแล้วแน่ๆ

“นอกจากงานที่ร้านแล้วผมสอนทำสมาธิ หนึ่งถึงสองทุ่มทุกวันอาทิตย์ที่ Alano Club คนที่ต้องการรู้เรื่องเกี่ยวกับพุทธศาสนาก็เข้ามาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทุกคนเข้ามาด้วยความที่เป็นกลาง ทุกศาสนามาเจอกัน ผมเน้นเรื่องสมาธิ สอนให้ทุกคนไม่ยึดติดไม่ยึดมั่น ให้ใช้คำสอนของพระพุทธเจ้าแต่อย่ายึดติดกับพระพุทธเจ้า ให้เข้าใจความไม่แน่นอน เข้าใจแล้วจะเกิดความนิ่งวางใจเป็นกลางซึ่งเป็นบริเวณที่ไปปลอดภัยที่สุด และพร้อมที่สุด ใจเป็นอุเบกขาได้ไม่ยาก การทำชีวิตให้ง่ายหนึ่งคือการทำให้ชีวิตให้ปลอดภัย”

“ตอนเริ่มสอนสมาธิที่ Alano Club นี้อาทิตย์แรกมีคนมาร่วมเจ็ดคน อาทิตย์ที่สองสามคน อาทิตย์ที่สี่เหลือผมคนเดียว ก็ยังทำไปเรื่อยๆ ไม่คิดไม่หวังอะไร ตอนนี้มีคนมาร่วมอาทิตย์ละเจ็ดสิบถึงแปดสิบคน”

พี่จอร์จฝึกนั่งสมาธิตั้งแต่เป็นสามเณรอายุสิบสาม ทุกวันนี้นั่งสมาธิวันละสองชั่วโมง เป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูกชายทั้งสอง แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ปิดบังอดีตที่ไม่ดีให้ลูกรับรู้ สอนให้ลูกคิดเอง เน้นให้ลูกมีฮีโร่ดัดปะ มีสำนึกในการดำเนินชีวิต

“ผมชอบนั่งสมาธิเพราะทำให้เห็นตัวเอง ผมเห็นว่าการไม่ทำอะไรคือการไม่ทำความชั่ว ซึ่งก็เท่ากับการทำความดีแล้ว ผมไม่ชอบเข้าสังคม ไม่ได้เกลียดนะ แต่ไม่ชอบการพูดคุยเท่าไร ผมศึกษาพระธรรมด้วยตนเอง การไปวัดบางที่ก็ทวนวาย แต่บางที่ก็จำเป็นเพราะคือการไปหาสิ่งที่ไม่รู้พอ ผมไปวัดเลยไม่ได้รู้จักคนสักเท่าไร”

แม้จะขัดกับลักษณะนิสัยที่ไม่ชอบส่งสิ่งพูดคุยกับใครแต่นำใจเพื่อส่วนรวมของพี่จอร์จมีเกินร้อย เมื่อสมาคมฯ ติดต่อเชิญพี่จอร์จมาร่วมงานไทยเฟสฯ จึงได้คำตอบรับมาอย่างไร้ความลังเล นำทีม Thai Son วาดลวดลายดนตรีไว้ให้คนดูโดยหาขอชมขอฟังอีก นอกเหนือจากนั้นพี่จอร์จยังมีความยึดหยุ่นกับการจัดงานครั้งแรกของเราอย่างที่สุด เรียกว่าช่วยทั้งฝ่ายมีและฝ่ายบุญ เมื่อฝ่ายโรงครัวขาดเหลือภาชนะใส่อาหาร พี่จอร์จหยิบยื่นความช่วยเหลือทันที ส่งของจากร้าน Thai Tom ซึ่งอยู่ไม่ไกลที่จัดงานมาให้ใช้เพื่องานดำเนินต่อไปเรียบร้อยไม่ชุลคุล

“ผมตั้งใจที่ได้มาร่วมงานกับสมาคม เผ่าคอยกิจกรรมมาระยะหนึ่งแล้ว ดีใจที่เห็นสมาคมมีกิจกรรม ชื่นชมคนที่มีความคิดริเริ่มอย่างคุณกอล์ฟ (ดร.กวีรัฐ เล็กอุทัย) ถ้าคนดีมีความกลัว ความดีก็จะน้อยลงไป ต้องมีความเพียรที่จะทำความดีเพราะความดีหมดไปได้เรื่อยๆ เสื่อมไปกับคนโลก โกรธ หลง คนฉลาดต้องนำ “ไม่ใช้ตาม”

คนที่นั่งสมาธิวันละสองชั่วโมงไม่น่าใช้คนเดียวกับมือกลองสายฟ้าฟาด!S

“แม่บอกผมชอบอยู่คนเดียวมาตั้งแต่เด็กๆ ไม่ชอบของเล่น ชอบฟัง ผมชอบดนตรีเพราะชอบความนิ่ง ดนตรีทำให้มีสัมปชัญญะ ให้อารมณ์ความสม่ำเสมอ ผมชอบดนตรีชอบเล่นกลอง เพราะดนตรีช่วยจรรโลงจิตใจ คนเราหนีเรื่อง sensation ไม่ได้ ในขณะเดียวกันผมก็ชอบทำสมาธิ จึงคิดว่าจะทำเสียงดนตรีที่ตั้งที่สุดให้เจียบที่สุดในใจ เมื่อใจเป็นกลางความสับสนรอบข้างก็จะนิ่งไป ทุกอย่างเริ่มที่ดีที่สุด ขณะที่เล่นกลองผมนั่งสมาธิมันกลางวงนั้นแหละ ดนตรีกับสมาธิเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่ขัดแย้งกัน เรียนธรรมะไปด้วย ทุกอย่างเกิดขึ้นเองไม่ได้ ถ้าไม่ตีกลองก็ไม่เกิดเสียง ทุกอย่างพึ่งพากันหมด เราต้องอยู่ด้วยกันให้มีความสุข ให้มีความกลมกลืน สิ่งที่ผมได้จากการเล่นเมื่อสิบที่แล้วคือเรียนรู้ว่าธรรมะคือธรรมชาติ”

พี่จอร์จฝากมุมมองต่อสังคมไทยในวอชิงตันไว้อย่างน่าฟัง “ผมไม่มองเรื่องความกว้าง ไม่มองภาษาที่ใส แต่มองที่สาระ เมื่อไรที่มองภาษาเราจะยึดติด เราน่าจะมองว่าคนไทยที่นี่ไม่ต่างจากคนไทยในเมืองไทย แต่เมื่อเรามองมุมเล็กๆ เราจะเห็นภาพชัดเจนกว่า สังคมที่นี้ชัดกว่า ผมว่าเราต้องมองสังคมอย่างสร้างสรรค์นะ คนไทยที่นี้เริ่มมีการร่วมมือกัน ผมเห็นความเปลี่ยนแปลงในทางบวกตลอดเวลาสิบหกปีในวอชิงตัน เมื่อก่อนมีคนเข้ามาขุดทอง การมาเรียนต่อไม่ใช่การสร้างโอกาสแต่มาใช้ชีวิตเลอะเทอะ แต่เดี๋ยวนี้คนไทยเที่ยวบาร์น้อยลง คนรุ่นใหม่หันเข้าวัด ผมชื่นชม แอบดีใจ ไม่มีใครทำบุญให้ใครได้ ต้องทำกันเอง”

ข้อคิดอันลึกซึ้งสำหรับสมาคมฯ “ถ้าออกเดินแล้วไม่ควรมัวข้องขา ทำไปเลย ควรจัดกิจกรรมที่ทำให้เกิดปัญญา ปัญญาไม่ได้เกิดจากความเฉลียวฉลาดอย่างเดียว แต่เกิดจากสติ สติสร้างจากความรู้และความนิ่ง ถ้ามี knowledge กับ concentration จะเกิดปัญญาได้ง่าย ผมเห็นว่า EQ สำคัญเท่า IQ ถ้าใจดีแล้ว ทำอะไรก็ดี มีคนรักคนชื่นชม”

“คนที่ทำงานสมาคมต้องเสียสละ ความเสียสละเป็นกุญแจสำคัญของความเป็นผู้นำ ผู้นำต้องแน่ใจในความเสียสละของตัวเอง ต้องทำใจว่าจะมีความสุขน้อยกว่าคนอื่น ที่เหลือคือความเพียรที่จะทำให้เกิด ต้องไม่ท้อถอย หาวิธีการทำอย่างไรให้สมาคมมีคุณภาพ ให้เกิดสาระ อยากให้สมาคมเน้นคุณภาพและจิตใจของคนไทย ต้องพัฒนาจากใจไม่ใช้วัตถุ ให้เข้าใจว่าความพอใจเกิดจากสิ่งเล็กๆได้ สอนเยาวชนให้มีสำนึกของการส่งต่อ ไม่ยึดติด ปลูกฝังวัฒนธรรมประเพณี ค่านิยมที่ดีให้เยาวชนไทย ทางสมาคมฯอาจส่งเสริมจัดกิจกรรมให้เยาวชนมาร่วมกันนั่งสมาธิ กิจกรรมส่งเสริมภูมิปัญญา ปลูกปัญญา”

“ผู้นำสมาคมต้องกล้าเผชิญกับคำถาม กับปัญหา ชีวิตนี้คือคำถามคือคำตอบ ทำงานแบบนี้ต้องเจอทั้งแรงด้านแรง สนับสนุน ต้องเพียรให้มากที่สุด ทำงานใหญ่ต้องใจกล้า ความดีอย่างเดียวไม่พอ ระวังการกระทำของตนให้ดี และอย่า ต่ำหนิคนทำความผิดแต่ตำหนิความผิด คนทำผิดไม่ใช่คนเลวถ้ารู้จักแก้ไข”

“สมาคมน่าจะเน้นเรื่องประชาสัมพันธ์ให้คนรู้ว่าตอนนี้เราทำอะไร เพื่อให้เกิดศรัทธาต่อสมาคม อาจเป็นการ ประชาสัมพันธ์ผ่านวารสารหรือ flyer ก็ได้ สำหรับเรื่อง web application ที่สมาคมกำลังจัดทำ ผมมองว่าอย่าเน้นที่ ร้านอาหารแต่ให้เน้นที่วัฒนธรรมของอาหาร ให้ความรู้คนกิน ถ่ายทอดภูมิปัญญาของคนไทยผ่านอาหาร ปลุกสำนึก ของผู้ประกอบการ เน้นเรื่องความเป็นปึกแผ่น การร่วมมือร่วมใจของร้านอาหาร อย่ายาไปแข่งกัน ทำไปด้วยกัน อาหาร ไทยมีชื่อก็มีชื่อไปด้วยกันทั้งหมด”

ก่อนลจากกันพีจอร์จให้คำจำกัดความตัวตนของตัวเองไว้ว่า

“ถ้าผมไม่รู้จักตัวเองผมก็จะไม่รู้อะไรเลย รู้จักตัวเองคือรู้จักโลก ในแนวทางการดำเนินชีวิตที่แตกต่างคิดว่า ทุกคนมีจุดหมายปลายทางที่เหมือนกันคือต้องการมีความสุข ลดความทุกข์ ต่างกันแค่วิธีการดำเนินชีวิต แนวทางของผมอยู่ที่สายกลาง มีสติรู้เท่าทัน มีสัมปชัญญะให้รู้ว่าทำอะไรอยู่ พระพุทธเจ้าบอกทุกคนเป็นผู้ตื่นได้หมด”

ฟ้านอกร้านสตาร์บัคส์เริ่มมีดีจนมองไม่เห็นเม็ดฝน แต่หน้ากระดาษของเรากลีบสว่างด้วยข้อคิดและมุมมองดีๆ มาก ด้วยปรัชญาจากชายที่แสนจะไม่ธรรมดาคนนี้

TAWA Magazine was created to virtually reach out to the Thai community and to inspire one another with true life stories. This column is an interview with interesting people, people who have contributed to communities and people whose lives are inspiring.

"The George" is debut for TAWA Magazine first volume. George, Jackris Kijsondhi, is one remarkable man. His defiant process of thinking led him out of pre-medical school where he thought he did not belong to the "system". Even after finishing Graduate School of Pharmaceutical Management, he was not comfortable with the main stream. Seeking for the answer to his content, he found it in cooking.

Besides running the legendary Thai Tom full time, he leads weekly meditation with a group of 70-80 people at Alano Club in Lynnwood. The concept of focusing and calm mind is also applied to the staff at Thai Tom. They do meditation daily before they start their days.

George believes in moderation and middle path. Wealth seems a burden to him. He loves solitude and music since he was young. He plays drum and uses it as a meditation tool. He meditates amidst the loudest instruments and the whole orchestra.

He is pleased to see younger generation chooses to go to temples rather than bars. As for TAWA, he is glad that the Association holds activities for the Thai community, and would like to see more coming, especially activities which cultivate great mind. He encourages TAWA leaders to take bold steps and keep the unity of the community thriving.

George is a simple guy with a mind not so simple.

จอร์จ — จักรกฤษ กิจสนธิ

T A W A
M A G A Z I N E

กองบรรณาธิการ

"พระจันทร์ใจหวาน" บรรณาธิการ

"เพชรน้ำหนึ่ง" เรียบเรียง

"หญิงเหล็ก" ฝ่ายศิลป์